

Waarom doen we dat zo ...?

Verslag Effe Zitten #18 - Dinsdag 10 Februari '26

Inleiding

Het onderwerp was de vraag die we onszelf eigenlijk te weinig stellen: *“Waarom doen we de dingen eigenlijk zo?”* Vanaf de dag dat we geboren worden, krijgen we een handleiding mee. Niet eentje die op papier staat, maar een die verweven zit in de blikken van onze ouders, de regels op school, de trends op social media en de ongeschreven codes op de werkvloer. We noemen het 'normaal'. We noemen het 'fatsoen'. Of we noemen het 'hoe het nu eenmaal hoort'. Soms verwordt dat tot een keurslijf dat vaak best comfortabel voelt. Het biedt veiligheid; als je de kudde volgt, loop je immers geen risico om verstoten te worden.

Maar soms begint het te knellen. We cijferen (een deel van) onze eigenheid weg om in het plaatje te passen, en daar ontstaat de frictie. Dat is het moment dat we op feestjes gaan klagen over de druk, over de sleur, of over 'moeten'.

We bespraken deze dinsdagavond dat keurslijf, hoe strak het zit en hoe we eruit stappen.

Het gesprek

De openingsvraag gebruikte de spiegel als metafoor: ***als je terugkijkt op je opvoeding, welke 'regel' of norm volg je nog steeds, zonder dat je eigenlijk weet waarom?***

Kleding werd direct naar voren gebracht: de norm was 'stijl ABC' en die stijl is nog steeds herkenbaar in de huidige garderobe, hoewel niet meer zo strikt als deze destijds werd 'gehandhaafd'.

Godsdienst was een ander voorbeeld: de katholieke focus in de opvoeding was in alles merk- en zichtbaar. Daar stelde je, zo jong, geen vragen over: je volgde. Ook omdat de hele omgeving (thuis, school, sociale omgeving) dat ook deden.

Onder invloed van slechte verhalen over de kerk, werden gesprekken kritischer en dus ook het eigen beeld over godsdienst. Dat leidde naar het afkeren van godsdienst en kerk. Maar omdat de onderliggende waarden wél gewaardeerd werden (en worden) is de afkering niet totaal geworden maar vervormd naar een meer menselijke focus op de bredere christelijke waarden. Het concept 'godsdienst' maakt plaats voor 'spiritualiteit'.

Wanneer koos je voor het laatst voor 'aanpassen' terwijl je voelde dat het niet klopte? Wat leverde dat je op?

Deze vraag (metafoor: de keuze) dwong iedereen om even nadenken ... Afgezien van de voorbeelden bleek er veel aandacht voor de achtergrond: waarom kies ik in deze situatie voor aanpassen? Antwoorden:

- Gemak: de 'prijs' van aanpassen was laag en dus overkomelijk.
- De verwachtingen van de nabije dierbare niet willen teleurstellen.
- Beperkte betrokkenheid bij de mensen waarmee je op dat moment bent en daardoor een lage motivatie om 'tegen de stroom in' voor de eigen keuze te gaan staan.

Nauwere kaders

Een concept dat al pratende naar boven kwam: vriendschappen veranderen onder invloed van veranderende vrienden. Soms stabiel blijvend ondanks die veranderingen, soms uit elkaar groeiend en ophoudend, en soms ook verder verdiepend. Oorzaak daarachter was voor velen de mate waarin vrienden zich bewuster zijn van zichzelf en zich opener opstellen naar buiten en hun 'veranderingen' willen delen en bespreekbaar maken.

Opvallend dat sommigen in stilte hun vriendschappen verkleinen als gevolg van een duidelijker beeld over wat ze wel/niet meer willen: past iemand nog in mijn 'kader'. Bij een "JA" werd vriendschap beter, bij een "NEE" werd dat minder of zelfs gestopt.

Wat neem je mee van deze avond?

"Wat zijn er veel overeenkomsten tussen ons, erg leuk!"

"Katholieke 'misvorming' is getransformeerd naar groter gevoel en beleving van spiritualiteit"

"De raakvlakken tussen mensen zitten in onze opvoeding met daarin (kennelijk) vergelijkbare normen/waarden"

"Ik vind ons een groep heel authentieke mensen"

"Het lijkt wel alsof je IQ medebepalend is voor je EQ"

"Opvoeding is wel heel bepalend voor je basis. Later, met een kritische blik op die opvoeding, kies je toch je eigen pad."

Volgende Effe Zitten

Datum Dinsdag 10 Maart '26, 20.30 uur

Wie neem jij mee ?